

Sygn. akt VII C 158/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy w Kielcach VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	<i>SSR Ewa Wiater</i>
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2015 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko J. G.

o zapłatę

I. oddała powództwo,

II. zasądza od Z. K. na rzecz J. G. kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu.

SSR Ewa Wiater

Sygn. akt VII C 158/15

UZASADNIENIE

W dniu 19 lutego 2015 roku Z. K. wniósł przeciwko J. G. pozew o zapłatę kwoty 3.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 grudnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. Na uzasadnienie swojego żądania podał, że w 2009 roku udzielił pozwanej pożyczki w kwocie dochodzonej pozwem w związku z zamiarem dokonania przez nią adaptacji lokalu, przeznaczonego do prowadzenia salonu fryzjerskiego. Pożyczka ta miała zostać zwrócona w roku następnym, pomimo jednak znacznego upływu czasu i ustnych wezwań do zwrotu pożyczki, a następnie wezwania pisemnego nadanego w dniu 22 grudnia 2014 roku pozwana nie spełniła świadczenia. Jednocześnie powód złożył wnioski dowodowe z zeznań świadków i przesłuchania stron na okoliczność udzielonej pożyczki (k. 2).

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów procesu, zaprzeczając, aby powód kiedykolwiek udzielił jej pożyczki. Wskazała, że wszelkie koszty związane z adaptacją lokalu fryzjerskiego, na która powołuje się powód pozwana pokryła z dotacji, którą otrzymała z Urzędu Pracy oraz ze środków własnych (k. 12). Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2015 roku pozwana złożyła pismo procesowe, w którym zakwestionowała dopuszczalność przeprowadzenia dowodów z zeznań zawnioskowanych przez powoda świadków oraz przesłuchania stron na fakt dokonania pożyczki, dla której – biorąc pod uwagę wysokość kwoty – przewidziana jest forma pisemna ad probationem. Powołała się przy tym na przepis art. 74 kc i sprzeciwiła się przeprowadzeniu

zawnioskowanych przez powoda dowodów, podnosząc jednocześnie, że brak jest początku dowodu na piśmie, o którym mowa w powołanym przepisie (k. 26, 27).

Po przedstawieniu stanowiska pozwanej powód wskazał, że nie dysponuje żadnym dowodem na piśmie na fakt dokonania pożyczki, a jedynie zeznaniami świadków (k. 27).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 grudnia 2014 roku pełnomocnik Z. K. wezwał pozwaną J. G. do zapłaty kwoty 3.000 zł tytułem zwrotu pożyczki, która miała zostać udzielona pozwanej przez powoda w 2009 roku w związku z otwarciem salonu fryzjerskiego (dowód: wezwanie do zapłaty z dowodem doręczenia k. 4-5).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do treści art. 720 kc, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. Forma ta zastrzeżona jest jedynie dla celów dowodowych i stosuje się do niej przepis art. 74 kc, zgodnie z którym zastrzeżenie formy pisemnej bez rygoru nieważności ma ten skutek, że w razie niezachowania zastrzeżonej formy nie jest w sporze dopuszczalny dowód ze świadków ani dowód z przesłuchania stron na fakt dokonania czynności. Przepisu tego nie stosuje się, gdy zachowanie formy pisemnej jest zastrzeżone jedynie dla wywołania określonych skutków czynności prawnej. Jednakże mimo niezachowania formy pisemnej przewidzianej dla celów dowodowych, dowód ze świadków lub dowód z przesłuchania stron jest dopuszczalny, jeżeli obie strony wyrażą na to zgodę, jeżeli żąda tego konsument w sporze z przedsiębiorcą albo jeżeli fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma, żadna zaś z takich sytuacji nie zachodzi w sprawie niniejszej.

Nadmienić należy, że pismo, o którym mowa w art. 74 § 2 k.c. ma stwarzać podstawy do przypuszczeń, że czynność nastąpiła, a fakt jej podjęcia ma być dopiero udowodniony zeznaniami świadków i stron. Do uprawdopodobnienia faktu dokonania czynności prawnej posłużyć może jakikolwiek i sporządzony przez kogokolwiek pisemny dokument, którego treść uzasadnia prawdopodobieństwo zaistnienia czynności prawnej, choć faktu takiego on nie stwierdza. Uprawdopodobnić dokonanie czynności prawnej może nie tylko podpisane pismo spełniające kryteria dokumentu prywatnego, ale także każda wzmianka, zapisek czy informacja zawierająca treść bezpośrednio lub pośrednio wskazującą, że określona czynność prawna doszła do skutku. Przyjmuje się, że tzw. początkiem dowodu na piśmie może być np. list, dowód wpłaty, wycinek prasowy, wydruk komputerowy, odbitka faksowa, telegram (vide: Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 11 maja 2012 r. I ACa 423/12, Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2008 r. IV CNP 6/08). Artykuł 74 § 2 k.c. ma charakter procesowy i pozostaje w związku z art. 246 in fine k.p.c. dopuszczającym - w przypadkach określonych w kodeksie cywilnym - możliwość prowadzenia dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron na okoliczności dokonania czynności prawnej, jeżeli nie została zachowana forma pisemna zastrzeżona dla celów dowodowych. Przepis art. 74 § 2 k.c. pozwala sądowi orzekającemu na prowadzenie postępowania dowodowego z zeznań świadków i stron m.in. wówczas, gdy fakt dokonania czynności prawnej będzie uprawdopodobniony za pomocą pisma. Skoro zaś zgodnie z art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przenosi 500 zł, powinna być stwierdzona pismem to wykładnia tego przepisu musi zatem uwzględniać jego powiązania z art. 74 k.c. oraz z art. 246 k.p.c.

Tymczasem na gruncie rozpoznawanej sprawy nie sposób uznać, aby początkiem dowodu na piśmie, jaki ma na uwadze powołany przepis, było dołączone do pozwu wezwanie do zapłaty. Gdyby bowiem uznać taki dokument za wystarczający w tym zakresie, prowadzić musiałyby to do obejścia zakazów dowodowych, o których mowa w art. 74 kc, wystarczyłoby bowiem, że w każdym przypadku, kiedy powód nie dysponuje żadnym dokumentem, który czyniłby

zawarcie pożyczki prawdopodobnym, jednakże kieruje do pozwanego wezwanie do zapłaty, ograniczenia dowodowe nie znajdowałyby zastosowania, co pozostawałoby w sprzeczności z ratio legis powołanego przepisu.

Powyższe skutkować musiało zatem oddaleniem wniosków dowodowych z zeznań zawnioskowanych przez powoda świadków oraz przesłuchania stron na fakt dokonania czynności w związku z niedopuszczalnością ich przeprowadzenia.

W tym miejscu wskazania wymaga, że na gruncie cywilnego prawa procesowego obowiązuje zasada kontrydiktoryjności, koncentracji materiału dowodowego i sprawności postępowania, co znajduje wyraz w tym, że strony są obowiązane dostarczać materiału procesowego, przedstawienia stanu faktycznego, składania oświadczeń procesowych zgodnie z prawdą (art. 3, 232 k.p.c.). To strony mają dążyć, z zachowaniem dyscypliny procesowej, do wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy, gdyż to na nich spoczywa ciężar odpowiedzialności za wynik procesu wynikający z założeń zasady kontrydiktoryjności. Zgodnie z regułą dowodową, wyrażoną w art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, zaś ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Wobec zatem nieudowodnienia żądania przez powoda, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc, obejmują one wynagrodzenie pełnomocnika, będącego adwokatem w kwocie 600 zł oraz opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

SSR E. W.